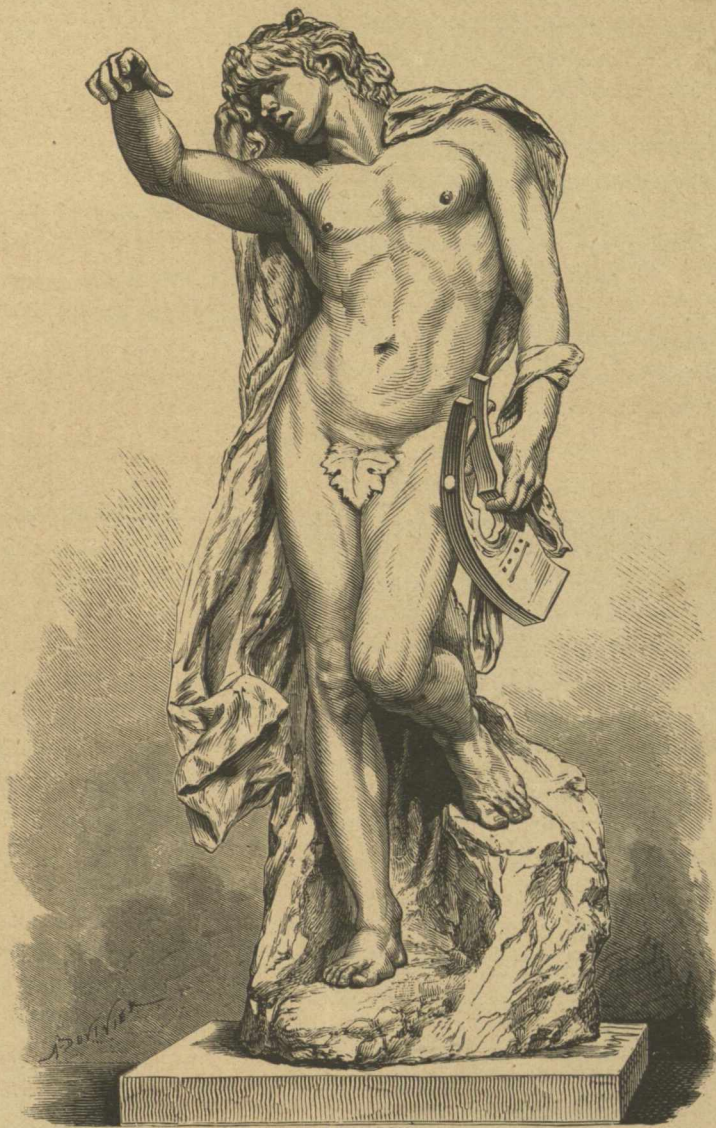

Ὁ Ὀρφεὺς θρηῶν τῆρ Εὐρυδίκῃρ

ΟΡΦΕΥΣ

Περὶ τοῦ Ὀρφέως οὐδὲν βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς γινώσκομεν, διότι ἡ ἱστορία του περικαλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῶν μυθικῶν αἰῶνων καὶ κοσμεῖται διὰ μύθων πολλῶν.

Ὁ Ὀρφεὺς λέγεται ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Οἰάγρου βασιλέως τῆς Θράκης καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ ὡς λέγουσιν ἄλλοι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλειούς. Περὶ τοῦ πότε ἔζησεν ὑπάρχει διαφωνία· πολλοὶ δὲ γνωμοδοτοῦσιν ὅτι οὔτε ὑπῆρξεν Ὀρφεὺς ποτέ. Τὰ δὲ μέχρι σήμερον σωζόμενα ποιήματα, ἅτινα λέγονται τοῦ Ὀρφέως, πιθανώτατα εἶνε ἄλλων μεταγενεστέρων. Ἐν τούτοις οἱ παραδεχόμενοι ὅτι ὑπῆρξε, λέγουσιν ὅτι ἔζη περι τὸ 1248 π. Χ., τοῦτ' ἔστι πολὺ πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Περιγηθεὶς εἰς Αἴγυπτον ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἱερέων τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας ἐπιστήμας, καὶ ἔπειτα ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα συνέ-

στησε τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, τοῦ Βάχου καὶ τὰ λεγόμενα Ὀρφικὰ μυστήρια, ἡμέρωσε τὰ ἄγρια ἤθη τῶν εἰς βαρβαρότητα ζώντων τότε Ἑλλήνων, καὶ εἰσήγαγε βίον ἠθικώτερον καὶ κοινωνικώτερον διὰ τῆς μουσικῆς, ἧς ἤχόν τινα ὀνομαζόμενον Φρύγιον μέλος ἔφερον ὡς λέγουσιν, ἐκ Φρυγίας.

Ὁ Ὀρφεὺς ἦτο ὁ ἐπισημώτατος τῶν προουρητικῶν αἰοιδῶν καὶ ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἰδίως δὲ ἦτο ἄριστος μουσικός. Καὶ τοῦτο βεβαίως ἐννοεῖ ὁ μῦθος ὁ λέγων, ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπτάχορδον λύραν, εἰς ἣν προσέθηκεν αὐτὸς ἑτέρας δύο χορδὰς καὶ ἔψαλλε τοὺς ὕμνους, οὓς αὐτὸς συνέταττε. Μετὰ τούτου δὲ γλυκύτητος ἔκρουε τὴν λύραν, ὥστε ἡμέρονε καὶ τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἐξωσοῦνε τὰ δένδρα. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐξωγραφεῖτο ὡς νέος κρούων τὴν λύραν καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ θηρίων.

Συνώδυσσε δὲ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, οἵτινες, ὡς γνωστόν, ἐπλευσαν εἰς Κολχίδα νὰ ἀρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας. Ἐτερετε δὲ καὶ διεσκέδαζεν αὐτοὺς

κατὰ τὸν πλοῦν διὰ τῆς θείας μουσικῆς του, καὶ μάλιστα τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ ἀναπορεύτου θανάτου, εἰς ὃν ἐξελθόντες οἱ διαβαίνοντες τὸν σικελικὸν πορθμόν, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς μελωδικωτάτης φωνῆς τῶν Σειρήνων, αἰτίνες κατέκον ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ πορθμοῦ ἐκείνου. Ἀπεκοίμισε δὲ διὰ τῆς λύρας του καὶ τὸν δράκοντα τὸν φυλάττοντα τὰ χερσὸν δέρας.

Ὁ Ὀρφεὺς ἐνομφεῦθη τὴν Εὐρυδίην. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐχάρη πολὺ· διότι ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ ἐπλανήτο εἰς τὴν ἐξοχὴν διασκεδάζουσα, ὄφρις ἰοδόλος τὴν ἐδάγκασε τὴν πτέρναν, καὶ ἡ ἀτυχὴς νεόνυμφος ἀπέθανεν. Ἀπαρηγόρητος ἦτο ὁ Ὀρφεὺς...

..... ἐθρήνει
φέρων λύραν εἰς τὴν χεῖρα,
καὶ τὰ πάντα συνεχίνει
ἢ περιπαθῆς του λύρα.

Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη τῆς γυναικὸς του, ὥστε, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἐκλαυσεν, ἀπεράσιος νὰ καταβῆ καὶ εἰς τὸν Ἄδην, νὰ τὴν ἀπάσῃ, εἰ δυνατόν. Τοῦ Ἄδου ἡ θύρα ἦτο, ὡς ἐπίστευον τότε, ἐπὶ τοῦ Ταινάρου τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Λακωνίας. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν ἐκ τῆς Θράκης,

ὄρη βράχους διαβαίνει
τὰς θαλάσσας διασχίζει,
ὡς σκιά πλὴν ἐπομένη
ἢ ὀδύνη τὸν μαστίζει.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Ταινάρου
ἐπὶ βράχων ἀποτόμων,
ἦν ἡ θύρα τοῦ Ταρτάρου
πλησιάζουσι μὲ τρόμον.

Τοῦ Κερβέρου ἢ ἀγρία
ὕλακὴ τὴν ἀναγγέλλει,
καὶ κοράκιων ἀπαισία
περίπταται ἀγέλη.

Ὁ Ὀρφεὺς ἐκεῖ πλανᾶται
ποθητῆς σκιάς πλησίον
καὶ τοὺς φλόγγους ἀκροᾶται
τῶν θεῶν τῶν ὑπογείων.

Καὶ τὴν λύραν του στολίζει
ὄχι κλάδος δάφνης πλέον
ἢ κυπάρισσος μαυρίζει,
σύμβολον τοῦ τάφου κλαῖον.

Ἰσταται παρὰ τὸ χαῖνον
στόμιον τοῦ Ἄδου σκότος
πνεῦμα φόβου διαβαίνον,
τὸν ταραττει ἄλλοκότως.

Φεῦ! ἐκεῖ λοιπὸν πλανᾶται
ὡς σκιά ἢ Εὐρυδίη;
Ἐρμῆς δὲν ἀγαπᾶται
εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκει!

Κύπτει τρέμων καὶ διστάζων.
Ἦκουσε κραυγὴν ὀδύνης.
Τίς ὁ ἔλεος κραυγάζων;
Μὴ εἶν ἢ φωνὴ ἐκείνης;

«— Ἐρχομαι, ψυχὴ φιλάτη
εἰς τὸν Ἄδην καταβαίνω
Εἰς τὰ σκοτεινά του κράτη
καὶ πλησίον σου θὰ μένω».

Καὶ ταῦτα λέγων ἐμβαίνει εἰς τὸν Ἄδην

Ἀχνὸς καὶ ἐρημῖα
περιβάλλουν τὸν Ὀρφέα,
καὶ ἀκούεται τραγεῖα
τοῦ Κερβέρου ἢ κραυγὴ,
ἀντηχοῦσα φρικαλέα
ἐν τῇ φοβερᾷ σιγῇ.

Βαίνει μόλις ἀναπνέων
καὶ μὲ τρίχας ὠρθωμένας
οὐδαμοῦ φῶς βλέπει πλέον,
προχωρεῖ ψηλαφητεῖ,
καὶ ὁ ποὺς αὐτοῦ πατεῖ
εἰς σκιάς διερχομένας.

Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ἐνθαρρύνει
τὴν ψυχὴν του δειλιώσαν.
Ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη
ὡς λαμπὰς τὸν ὀδηγεῖ.
Εἰς ψυχὴν οὕτως ἐρώσαν,
εἶνε αἴσχος ἢ φυγὴ.

Τέλος μετὰ πολλοῦ κόπου προχωρεῖ εἰς τὰ σκότη,
ὅπου αἱ σκιάι τῶν νεκρῶν πλανῶνται, καὶ βαδιζῶν
μεταξὺ τῶν κολαζομένων, πλησιάζει εἰς τὴν Περσεφόνην,
ἣτις ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου ἐξ ὀστέων, καὶ διὰ
τῆς γλυκεῖας φωνῆς του τὴν παρκαλεῖ ἀνακράζων

«Δότε μοι τὴν Εὐρυδίην.
Περσεφόνη, Περσεφόνη,
μὴ προφέρῃς καταδίκην,
τὴν ἡγάπησα πολὺ,
κ' ἡ ψυχὴ μου τὴν καλεῖ»
Ἐκουράσθη πλέον μόνη.

Ἀνασσα, γνωρίζεις ποῖα
θελλώδης ἐρημῖα
τὴν καρδίαν περιβάλλει,
ὅταν φύγη ἢ χαρὰ;
ὅταν ὄνειρα φαιδρὰ
πέσουν κατὰ γῆς αἰθάλη;

Κάτοπτρον τῆς εὐτυχίας
ἦτο δι' ἐμὲ ἐκείνη
παλμὸς ἦτο τῆς καρδίας,
ἣτις ἔζη δι' αὐτῆς.
Ἄλλ' ἡ ἰλαρὰ μας κλίση
νεκροῦ ἔγεινε κοιτίς.

.....
Δότε μοι τὴν Εὐρυδίην».

Αἱ παρακλήσεις τοῦ Ὀρφέως καὶ ἡ μελωδία τῆς λύρας του, συνεκίνησαν ὅλον τὸν Ἄδην. Αἱ σκιάι τῶν νεκρῶν ἐδάκρουν, οἱ πόνοι τῶν κολαζομένων ἔπαυσαν πρὸς στιγμὴν, καὶ τότε πρῶτον αἱ Ἐρινύες ἐδάκρυσαν συγκινηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἄσματος. Ἡ Περσεφόνη καὶ αὐτὴ συγκινηθεῖσα, τῷ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ τὴν Εὐρυδίην, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μὴ στραφῇ νὰ τὴν

ἴδῃ πρὶν ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ Ἄδου, διότι ἀμέσως θὰ τὴν χάσῃ πάλιν. Προχωρεῖ λοιπὸν ὁ Ὀρφεὺς καὶ ἡ Εὐρυδίη τὸν ἀκολουθεῖ, σιωπῶσα καὶ χαλαίνουσα ἕνεκα τοῦ τραύματος τοῦ ποδὸς τῆς Ὀρφεὺς τὴν προτρέπει νὰ ταχύνῃ τὸ βῆμα

«Τάχυνον λοιπὸν τὸ βῆμα
θέλω νὰ σ' ἴδω, φιλάτη.
Τόσον χρόνον εἰς τὸ μνημα...
σ' ἐπεθύμησα... ἐδῶ
ὄσος φοβερός φυλάττει
μ' ὠρῆσαν νὰ μὴ σ' ἴδω».

Ἡ Εὐρυδίη δὲν τὸν γνωρίζει, ὁ Ὀρφεὺς τὴ λέγει τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ὄνομά της, ἀλλ' ἐκείνη ἀποκρίνεται

Τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι
ὑδὼρ ἔπια τῆς λήθης.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ Ὀρφεὺς λησμονεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ τὸν ἔρπον, καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Εὐρυδίην κράζων

Ἦδη ἀναγνώρισέ με,
ὁ Ὀρφεὺς σου εἰμ' ἐγώ.

Ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπει, ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ μόνον στεναγμοὺς καὶ ὀλοολυγμοὺς ἀκούει.

«Εὐρυδίη» μάτην κράζει,
φεῦ διὰ παντὸς ἐχάθη.
ἢ ἦχὼ ἀνακαγγάζει,
καὶ ὁ κύων ὕλακτεῖ
πέραν εἰς τὰ μαῦρα βᾶθη,
ὡς ἀπάντησις φρικτῆ.

Θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν καὶ νὰ παρκαλέσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Χάρων τὸν ἀπωθεῖ. Μίαν ἐβδομάδα ἔμεινεν εἰς τὴν ὄχθη τῆς Στυγὸς θρηῶν καὶ ὀδυρόμενος, ἄνευ τροφῆς, ἄνευ ὑπνου. Τέλος βλέπων ὅτι οἱ θεοὶ τοῦ Ἐρέβους δὲν τον λυποῦνται, ἐγείρεται καὶ

μόνος πάλιν ἀναβαίνει
εἰς τὸ Ταινάρον, καὶ μόνος
εἰς τὸν κόσμον πλέον μένει.
Ἦτο ἔρμος ἢ γῆ,
καὶ ἐπέρα ἐν σιγῇ
χωρὶς ἀνοιξὶν ὁ χρόνος.

Ἐπιστρέφει εἰς τὴν Θράκην καὶ ἀποσυρθεὶς ἐπὶ τῶν ὄρεων τῆς Ῥοδόπης καὶ τοῦ Αἴμου,

ἐπλανήτο
μὲ τὴν λύραν αὐτοῦ κλαῖων,
καὶ τὸν θάνατον ἠράτο,
καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός,
καὶ ἐπόθει τῶρα πλέον
ὑδὼρ λήθης καὶ αὐτός.

Αἱ γυναῖκες τῆς Θράκης, λυπηθεῖσαι τὸν Ὀρφέα ἔδραμον νὰ τον παρηγορήσωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νάκοῦν παρηγορίαν. Τὴν ἄρνησίν του ταύτην ἐνόμισαν αἱ γυναῖκες ὡς προσβολὴν, καὶ ὠργίσθησαν κατ' αὐτοῦ. Κατὰ τινὰ δὲ ἑορτὴν τοῦ Βράχου, ἀφ'

οὗ ἐμέθυσαν, καὶ ἐν τῇ μέθῃ των ἔτραχον λυσίκομοι ἄνω καὶ κάτω εἰς τὰ ὄρη ὡς μαινόμενοι, εἶδον τὸν Ὀρφέα καθήμενον ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ θρηνοῦντα. Ἰδοὺ ὁ περιφρονήσας ἡμᾶς ἀνεφώνησε μίαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ὀργήσασα τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στόμα διὰ τοῦ θύρσου της, ἄλλη τὸν ἐλιθοβόλησεν, ἀλλὰ νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς μελωδίας τῆς λύρας του, πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ τον παρκαλεῖ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπέρχονται ὄλαι ὄμοι, καὶ ὁ κρότος τῶν τυμπάνων, καὶ ὁ ἐξὺς ἦχος τῶν αὐλῶν καὶ τῶν ἀγρίων κραυγῶν των, καταπνίγει τὴν μελωδίαν τῆς λύρας του. Ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατασπαράττουσι.

Μάτην ὁ Ὀρφεὺς τὰς ἰκετεύει, μάτην τείνει τὰς καθημαγμένας χεῖράς του. Αἱ Μαινάδες δὲν τον ἀκούουσι καὶ τον φονεύουσι. Ἡ τελευταία του πνοὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνου, ὅθεν ἐξήρχοντο αἱ μελωδίαι αἱ συγκινοῦσαι τὰ θηρία καὶ τὰς πέτρας.

Ὀρφεῦ, τὰ πιητὰ τεθλιμμένα, τὰ θηρία, οἱ τραχεῖς βράχοι, τὰ δάση τὰ τοσαύτως ζωογονηθέντα ὑπὸ τῆς λύρας σου, ἐθρήνησαν πικρῶς τὸν θάνατόν σου. Τὰ δένδρα πενθοῦντα κατέρριψαν τὰ φύλλα των, καὶ οἱ ποταμοὶ αὐτοὶ ἐπλημμύρησαν ἐκ τῶν πολλῶν των δακρῶν. Αἱ Ναϊάδες καὶ αἱ Δρυάδες μαῦρα ἐνεδύθησαν, καὶ λυσίκομοι σ' ἐθρήνησαν.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως ἀποκοπέσασα, ἐρίφηθη εἰς τὸν ποταμὸν Ἐβρον, καὶ παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῶν κυμάτων ἔφθασεν εἰς τὴν Μέθυμναν τῆς Λέσβου, καὶ ἀνεσῆθη ἀπὸ τῶν ὑδάτων ὑπὸ τινος ἀλιέως. Ἐκεῖ ἐτίμησαν αὐτὸν ὡς Θεὸν καὶ τῷ ἀνήγειραν καὶ ναόν, οὐτινος ἢ εἰσοδος ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τὰς γυναῖκας. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ τάφου του ἔψαλλον αἱ ἀηδόνες μελωδικώτερον, καὶ ὅτι μετεμορφώθη εἰς Κύβηον, ἢ δὲ λύρα του ἐτέθη ἐν τῷ οὐρανῷ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μουσῶν δι' ἐννέα ἀστέρων.

Ἡ δὲ ψυχὴ του κατελθοῦσα εἰς τὸν Ἄδην ἀνεζήτησε τὴν Εὐρυδίην μεταξὺ τῶν μακαρίων ψυχῶν. Τὴν ἀνεύρισκει, τὴν θλίβει ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, περιπατεῖ μετ' αὐτῆς ὅτε μὲν ἀκολουθῶν, ὅτε δὲ προπορευόμενος, καὶ βλέπει τὴν Εὐρυδίην του χωρὶς νὰ φοβῆται τοῦ λοιποῦ μὴ τὴν χάσῃ.

Ἡ χαριστάτη ἄμα δὲ καὶ πενθίμη αὐτὴ ἀλληγορία, δι' ἧς περιγράφεται ἢ εἰς τὸν Ἄδην κατάβασις τοῦ Ὀρφέως χάριν τῆς γυναικὸς του, καὶ ὁ χάριν αὐτῆς σκληρὸς αὐτοῦ θάνατος ὑπὸ τῶν Μαινάδων, δηλοῖ προφανέστατα μέχρι τίνος βαθμοῦ δύναται πολλάκις νὰ φθάσῃ ὁ συζυγικὸς ἔρωσ, ὥστε καὶ τὰ ἀδύνατα νὰ ἐπιχειρήσῃ τις καὶ προθύμως νὰ ἀποθάνῃ τὸν οἰκτρότατον τῶν θανάτων.

Πολλοὶ ποιηταὶ παλαιοὶ τε καὶ νεώτεροι ὕμνησαν τὸ πένθιμον τοῦτο ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν ποιητῶν, τοῦ Ὀρφέως. Τούτων δὲ μνημονεύομεν τὸν λατῖνον Ὀβίδιον καὶ τὸν ἡμέτερον πολὺ θρηνητὸν Παπαρηγόπουλον, ποιήσαντα τὸ γνωστὸν συγκινητικώτατον ποίημα Ὀρφεὺς, ὁποῦθεν ἐλήφθησαν καὶ τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἀποσπάσματα.

Ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔργα γλυπτικῆς περιστατώντα τὸν Ὀρφέα κιθαρίζοντα, πέριξ δ' αὐτοῦ περικαθήμενα θηρία λίθινα καὶ χάλκινα, καὶ ὑπὸ τῆς μελωδίας τῆς μουσικῆς του ψυχαγωγούμενα. Ἐσχά-

τως δὲ ἀνευρέθη ἐν Πομπείᾳ τοιοῦτο γράμμα ἐν τινὶ οἰκίᾳ πολυτελῶς κεκοσμημένῃ, παριστώσα τὸν Ὀρφέα κιθαρίζοντα καὶ διὰ τῆς μελωδίας αὐτοῦ θέλοντα τὰ ὄφρα. Δικαιρεῖται δὲ εἰς τρεῖς μέρη, χωρίζομενα ἀλλήλων διὰ χρωματιστῶν περιθωρίων. Ἐν τῷ μεσαίῳ εἶνε ὁ Ὀρφεύς, καθήμενος πρὸ τινος βράχου, οὐτινος ἡ κορυφή καλύπτεται διὰ γλόφης, καὶ ἔχει ὀπὴν δι' ἧς διαφάνεται ὁ μακρόθεν ὑπόγλυκος ὄριζων. Ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἀριστα ἐξεργασμένα, ἀλλὰ τὸ κάτω μέρος ἔχει ἀτελείας,

μαρτυρούσας ὅτι τοῦτο ἐπεσκευάσθη ὑπὸ ἀδεξιάς χειρὸς. Ὡσαύτως δὲ μεταξὺ τῶν πέριξ τοῦ Ὀρφέως θηρίων, εἰς κάπρος καὶ μία ἕλαφος τοσοῦτον ἐλαττοῦνται κατὰ τὸ σχέδιον, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τα δεχθῆ ὡς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου. Δεξιὰ δὲ καὶ ἀριστερὰ εἶνε τὰ μικρότερα χωρίσματα, περιβαλλόμενα ὑπὸ περιθωρίων πολυφύλλων, ἐξ ὧν κρίνεται εἶδος μεταλλίου, ἐφ' οὗ εἶνε μορφή ἀνθρωπίνη, καὶ πτηνὰ παντοῖα παίζουσιν ἐν τῷ μέσῳ θελκτικωτάτου τοπείου. Ὅλη δὲ ἡ εἰκὼν περιβάλλεται ὑπὸ περιπλο-

Ἄλιεῖα ἐν Κίνα διὰ φαλακροκόρακων.

κάδων κισσοῦ, ὧν τὸ βαθὺ πρᾶσινον χροῖμα ἀναδεικνύει τὰ ζωηρὰ καὶ ἄβρα τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου χρώματα.

Ἡ δ' ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀθριδίου τούτου εἰκὼν εἶνε ἀντίγραφον ἀγάλματος μακροκίνου ποιηθέντος μὲν ὑπὸ τινος Ἑνζαλβέρ ὀνομαζομένου γάλλου καλλιτέχνου, βραβευθέντος δὲ διὰ τοῦ πρώτου βραβείου ἐν τῷ ἐφετεινῷ ἐν Ῥώμῃ διαγωνισμῷ (ἰδ. Μουσείου τόμ. Α' σελ. 74).

Τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο πρὸς τὴν πιθανῶς τὸν Ὀρφέα πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων ὄρεων, καὶ θρηνοῦντα τὴν Εὐρυδικὴν. Ἐκφράζει δὲ φυσικώτατα τὴν βραχνίζουσαν αὐτὸν λύπην καὶ ἀπελπίσαν, καὶ βλέπων τις αὐτὸ νομίζει ὅτι ἀκούει καὶ τοὺς θρήνους του.

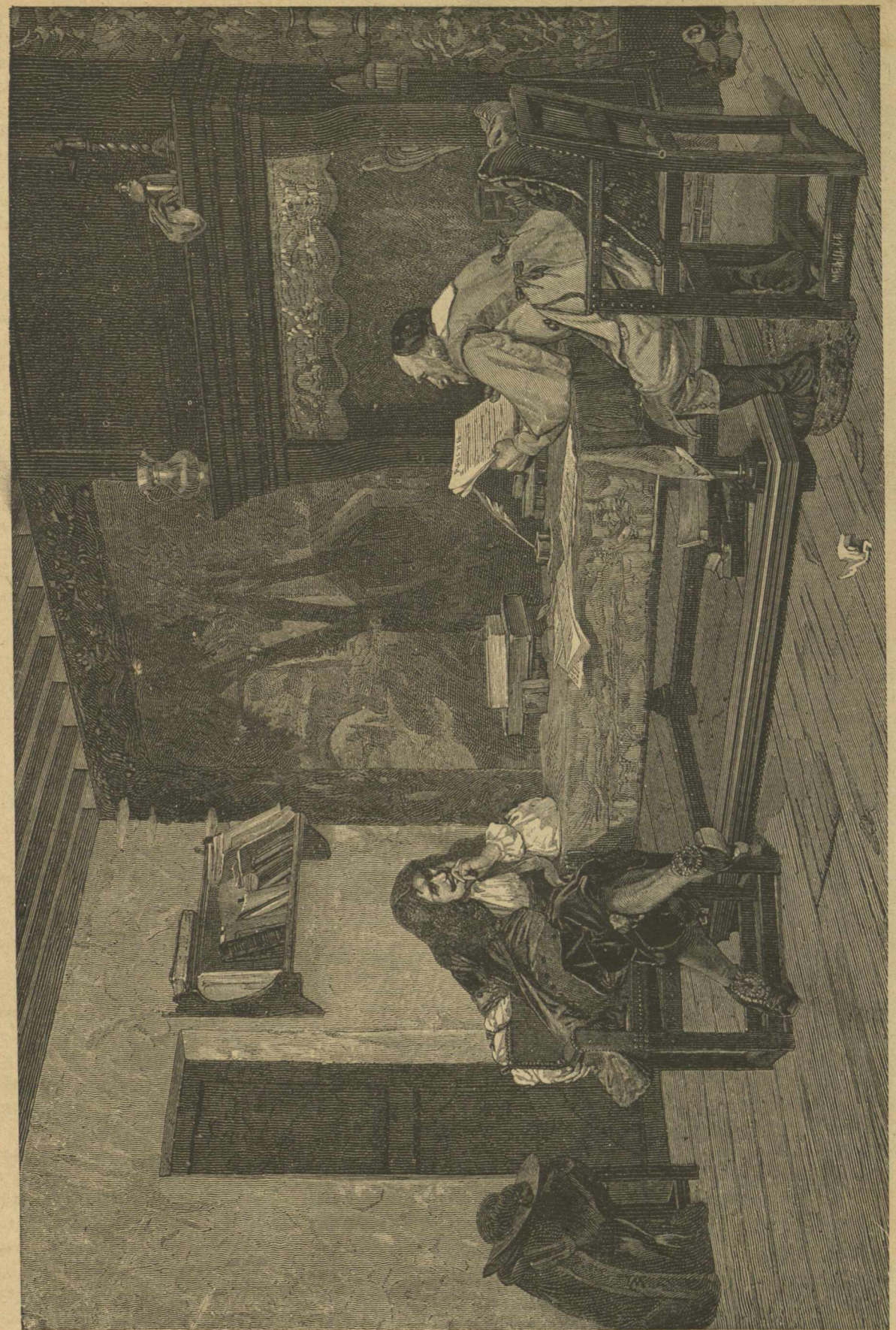
Ἡ ΔΙΑ ΦΑΛΑΚΡΟΚΟΡΑΚΩΝ

ἈΛΙΕΙΑ ΕΝ ΚΙΝΑ.

Περίεργον ὄντως σύστημα ἄλιεας ἔχουσιν ἐν Κίνα,

καθ' ἃ διηγείται ἱεραπόστολος γάλλος πολὺν χρόνον διαμείνας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

» Συννητήσαμεν μακρὰν σειρὰν ἀλιευτικῶν λέμβων, αἵτινες ἀντὶ δικτύων καὶ ἀγκίστρων εἶχον φαλακροκόρακας. Οἱ φαλακροκόρακες εἶνε πτηνὰ κατὰ τι μεγαλύτερα τῆς νήσσης (πάπιας), ἔχουσι τράχηλον κονκόν, κεφαλὴν πεπλατυσμένην κατὰ τοὺς κροτάφους, ῥάμφος μακρὸν καὶ ὀλίγον καμπύλον εἰς τὸ ἄκρον. Δὲν εἶνε δὲ πολὺ κομπᾶ πτηνὰ, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας των εἶνε ἀηδέστατα καὶ ἀσχημότατα. Εἶνε νοστιμώτατον νὰ βλέπῃς τὰ πτηνὰ ταῦτα τὴν ὥραν τῆς ἄλιεας. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν βυθίζονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀμέσως ἀναβαίνουσι κρατοῦντα διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ ἓνα ἰχθύν. Οἱ ἄλιεες φοβούμενοι μήπως τὰ ζωντανὰ των δίκτυα καταπίνωσι τοὺς συλλαμβανομένους ἰχθύς, ἔχουν περάσει εἰς τὸν τράχηλον τῶν πτηνῶν κρεῖον σιδηροῦν, ὥστε ταῦτα δύνανται μὲν νὰ ἀναπνέωσιν ἐλευθέρως, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ καταπίωσιν ἰχθύν.

Κορνήλιος καὶ Μολιέρος συνεργαζόμενοι.

« Ἀφ' οὗ δ' ἐργασθῶσιν ἰκανὴν ὄραν καὶ ἀποκάμωσιν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ καθήσωσιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς λέμβου ὀλίγα λεπτά, καὶ νὰ ἀναπαυθῶσιν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ καθήσωσι πολύ, διότι ὁ κύριός των διὰ λεπτῆς βράβδου τὰ κτυπᾷ ἑλαφρά, καὶ τὰ εἰδοποιεῖ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν. Καὶ τὰ τρακίπωμα πτανὰ ἀμέσως ὑπακούουσι, καὶ βυθίζονται μετὰ προθυμίας εἰς τὸ ὕδωρ.

« Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀλυσίας οἱ φαλακροκόρακες κάθονται κατὰ γραμμὴν εἰς τὰ χεῖλη τῆς λέμβου, ὅχι ἵλοι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλ' οἱ ἡμίσεις εἰς τὴν δεξιάν πλευράν καὶ οἱ ἡμίσεις εἰς τὴν ἀριστεράν διὰ νὰ μὴ τραχθῆ ἡ ἰσορροπία τῆς λέμβου, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ τοὺς διδάξῃ τις. »

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ 1874.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΜΟΛΙΕΡΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ γάλλου ζωγράφου Ἰερωνύμου (Gerôme) ἐδραβεύθη διὰ τοῦ μεγάλου μεταλλίου τιμῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐν Παρισίοις καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει. Παριστᾷ δὲ δύο γάλλους ποιητὰς τὸν κωμικὸν Μολιέρου καὶ τὸν τραγικὸν Κορνήλιον, συνεργαζομένους ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τελευταίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Κορνήλιος, τὴν οἰκιακὴν στολὴν ἐνδεδυμένος, κάθεται καὶ ἀναγινώσκει τεμάχια τῆς Ψυχῆς εἰς τὸν ἀπέναντί του καθήμενον Μολιέρου, ὅστις μετὰ προσοχῆς ἀκοῦσθαι. Ἡ Ψυχὴ εἶνε ἐπιγραφή τοῦ δράματος, ὅπερ ἐν συνεργασίᾳ ἐποίησαν οἱ δύο οὗτοι ἐξοχῶς ποιηταί.

Ἀφορμὴν λαμβάνοντες ἐκ τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου, διηγοῦμεθα ἐν συνόψει τὸν βίον τῶν ἐπισήμων τούτων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐγένοντο πατέρες ὁ μὲν τῆς τραγωδίας, ὁ δὲ τῆς κωμωδίας.

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

[1622—1673]

Ὁ ὕπατος τῶν γάλλων κωμικῶν Ἰωάννης Ποκελίνος, ὁ γνωστότερος διὰ τοῦ ὀνόματος Μολιέρου, ἐγεννήθη τῷ 1622 ἐν Παρισίοις. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ὑπάλληλος τῆς Αὐλῆς ἔχων ὡς βοηθὸν τοῦ νέου Μολιέρου, ὅστις δεκατετραετίς ὄν, μόλις εἰζέυρεν ὀλίγον ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ πάππος τοῦ ἦτο ἀνὴρ φιλόμουσος καὶ παρελάμβανεν ἐνίοτε τὸν ἐκγονόν του εἰς τὸ θέατρον. Οὗτω δὲ βαθμηδὸν ἠθροίσθη πολλὴν ἀποστρόφην κατὰ

τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πατρὸς του, καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ γράμματα. Οἱ γονεῖς του μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὴν ἀφῆκαν νὰ σπουδάσῃ, ἀσυλλογίστως συλλογίζόμενοι, ὅτι ὁ υἱὸς τῶν σπουδάζων, θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του. Εὐτυχῶς ἐν τῷ σχολείῳ εἶχε συμμαθητὰς νέους ἐπιστήμων οἰκογενειῶν, καὶ υἱοὺς μεγιστάνων, καὶ διδάσκαλον τὸν διάσημον τότε φιλόσοφον Γασένδην, ὥστε πάντα ταῦτα πολὺ συνείτεινον εἰς τὴν πρόβδόν του.

Ἦνεντα ἔτη ἔμεινεν ἐν τῷ σχολείῳ καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἠναγκάσθη νὰ ἀντικαταστήσῃ παρὰ τῇ Αὐλῇ τὸν πατέρα του, ὅστις ἀσθενὴς ὄν καὶ γέροντος εἶχε παρακιθῆ τῆς θέσεώς του. Ἐπειτα ὅμως καὶ αὐτὸς παρητήθη καὶ ἔγεινε δικηγόρος, ἀλλὰ δὲν εὐδοκίμησεν ὡς καὶ ὁ Κορνήλιος, διότι ἐκλίνε μᾶλλον πρὸς τὸ θέατρον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἀκμῆς τοῦ τῷ θεατρον, τὸ μέρος τοῦτο τῆς φιλολογίας, ὅπερ, κατὰ τὸν Βολταῖρον, τοσοῦτον καταφρονεῖται ὅταν ἦνε μέτριον, τελειοποιούμενον δὲ συντελεῖ εἰς τὴν δόξαν τῶν ἐθνῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε συστηθῆ ἐν Παρισίοις θιάσος συγκεκλιμένος ἐκ νέων φιλομούσων, οἵτινες πρῶτον μὲν χάριν διασκεδάσεως, ἔπειτα δὲ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐδίδασκον ἀπὸ σκηνῆς διαφόρους κωμωδίας. Μετὰ τῶν νέων τούτων ἠνώθη καὶ ὁ Μολιέρου τότε πρῶτον λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ἦτο ὄνομα ἀρχαιότερου τινὸς ἀσκήμου ποιητοῦ, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ προσβάλλῃ τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ ὀνόματος γενόμενος ἠθοποιός. Ἀμέσως δὲ ἀνεκνήρυχθη καὶ ἀρχηγὸς τοῦ θιάσου τούτου, καὶ περιερχόμενος εἰς τὰς ἐπαρχίας παρίστανεν, ἐξασκούμενος συγχρόνως καὶ εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν.

Περὶ τῶν πολλὰς ἐπαρχίας ἐπανῆλθεν ἔπειτα τῷ 1658 εἰς Παρισίους καὶ ἔτυχε τῆς προστασίας τοῦ βασιλέως. Ἐκτοτε δὲ ἐπὶ 20 ὅλα ἔτη ἐξηκολούθει συγγραφαῖν καὶ παριστάνων αὐτὸς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀθηναίων δραματικῶν ποιητῶν διαφόρους κωμωδίας του, ὧν τελευταία εἶνε ὁ Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆς. Αὕτη ἐδιδάχθη τὰς Ἀπόκρω τοῦ 1678, ὁ δὲ Μολιέρου ὑπεκρίνετο τὸν πρωταγωνιστήν. Τὴν παραμονὴν δὲ τῆς τετάρτης παραστάσεως τοσοῦτον ἦτο κατάκοπος, ὥστε οἱ φίλοι του τῷ συνεβούλευον νὰ παύσῃ πλέον. Ἀλλ' ἐκεῖνος βλέπων ὅτι, ἐὰν αὐτὸς δὲν λάβῃ μέρος εἰς τὴν παράστασιν, θάλασμα ὁ θιάσος του ἄνευ αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἀναθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τῆς κωμωδίας ἐκεῖ ἔνθα ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆς χειροτονοῦμενος ἱατρὸς ἀπαγγέλλει τὸν ὄρκον του, μόλις ἀνεσώθησεν ὁ Μολιέρου jure (ὀμνύω) αἰφνης τῷ ἐπῆλθε σπασμὸς, καὶ αἶμα τὸν ἐπιτίθει, καὶ μετακομισθεὶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπέθανε τὴν αὐτὴν νύκτα (τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1673) ἐν ἡλικίᾳ 51 ἐτῶν, ἀφήσας κόρον ὄρφανῶν, ἧτις, καθ' ἃ λέγεται ἦτο εὐφροσύνῃ.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων δὲν ἠθέλησε νὰ τιμῆσθαι τὸν ἐπίσημον νεκρὸν διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τιμῶν ἀλλ' ἐπὶ τέλους καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν παρακλήσεων τοῦ βασιλέως ἔδωκε τὴν ἀδειαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας του ἠρνήθη νὰ τον θάψῃ. Τοῦτο μαθεύσα ἡ χήρα του «Καὶ πῶς! ἀνεσώθησεν, δὲν θέλουν νὰ τον θάψουν; ἐὰν ἦτο εἰς τὴν Ἑλλάδα

θά τον ἐκπνον Θεόν!» Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας ὁ γλῶσσος πολὺς συνηθροίσθη ὑπὸ τὴν οἰκίαν μετὰ πολλοῦ θορύβου, διότι ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ τὸν ἐθεώρη ὡς πρόστυχόν τινα καὶ ἄθεον. Ἡ χήρα του ἐντρομος κύψα ἀπὸ τοῦ παρθύρου, ἔρριπεν εἰς τοὺς παραξίαις χρήματα, καὶ οἱ ἐλθόντες ἵνα ὑβρίσωσι τὸν νεκρὸν συνώδευσαν τὴν κηδείαν, εὐλογοῦντες καὶ δεόμενοι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του. Δύο μόνον ἱερεῖς συνώδευσαν τὴν κηδείαν, ἀλλ' ὅμως διακόσιοι τῶν φίλων του παρεκλούθουν κρατοῦντες λαμπάδας ἀνημμέναι. Ἐν τῷ δὲ ζῶν εἶχεν ἀκούσει παρὰ τῶν φθονερῶν ἐχθρῶν του μυρίου ψόγους, πλῆθος ἐπιταφίων ἐπιγραμμάτων ἐσωρεύθησεν ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ἡ δὲ Ἀκαδημία, ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ μετὰ τῶν μελῶν τῆς ζῶντα τὸν Μολιέρου, ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ, διότι ἦτο ἠθοποιός, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἔστησε τῷ 1778 τὴν προτομὴν του ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἦσαν αἱ εἰκόνες τῶν ἀποθανόντων ἀκαδημαϊκῶν. Ἀντικρὺ δὲ τῆς οἰκίας, ἐν ἣ ἀπέθανεν, ἐστήθη εἰς μνήμην αὐτοῦ ὠραϊστάτον μνημεῖον.

Ὁ Μολιέρου οὔτε παχὺς ἦτο οὔτε ἰσχνός· εἶχεν ἀνάστημα μέτριον καὶ κομψόν, ἐβάδιζε μεγαλοπρεπῶς, ἦτο σοβαρός, εἶχε βίνα στρογγύλην, στόμα μέγα, χεῖλη παχέα, χρῶμα μελαψόν, ὄφρες μαύρας καὶ δασείας, ἃς ἐκίειν κατὰ ποικίλους τρόπους, καθιστῶν τὸ πρόσωπόν του κωμικώτατον. Ἦτο δὲ ἀνθρωπος λίαν ἐλεῆμων. Δι' ἐξόδων του ἐσπούδασε καὶ ἐμόρφωσε τὸν ἐπίσημον τότε ἠθοποιὸν Βαζῶν. Ἡμέραν τινὰ ὁ Βαζῶν εἶπεν εἰς τὸν Μολιέρου ὅτι πτωχὸς τις ἠθοποιός, θέλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ στερούμενος χρημάτων ἐζήτηε συνδρομὴν. Ὁ Μολιέρου ἀκούσας τὸ ὄνομα του, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἦτό ποτε συνάδελφός του ὅτε παρίστανεν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, εἶπεν εἰς τὸν Βαζῶν «Καὶ πῶς νὰ τῷ δώσωμεν; — Τέσσαρα τάλληρα, εἶπεν ὁ Βαζῶν. — Δός τῷ λοιπὸν τέσσαρα τάλληρα ἀπὸ μέρους μου, λάβε δὲ καὶ τὰ εἴκοσι ταῦτα νὰ τα δώσῃς ἀπὸ μέρους σου. Πλὴν δὲ τούτων τῷ ἔστειλε καὶ μίαν ἐνδυμασίαν. Ἄλλοτε ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς πτωχόν τινα. Οὗτος δὲ ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἐπέστρεψε δραματικῶς καὶ εὐρὼν τὸν Μολιέρου τῷ εἶπε «Λάθος ἐκάμετε, κύριε, μ' ἔδωκατε ἐν χρυσοῦν νόμισμα. — Ἀληθινά, φίλε μου, λάθος ἔκαμα, λάβε ἄλλο ἐν, τῷ εἶπεν ὁ Μολιέρου καὶ ἔφυγε δραματικός, ψιθυρίζων Ποῦ κρύπτεται ἡ ἀρετή! Ταῦτα ἴσως ὀνομάσῃ τις μικρολογίας, ἀλλ' ὅμως τὰ τοιαῦτα συντείνουσι πολὺ εἰς χαρκακτηρισμὸν τοῦ ἀνδρός.

Ἐνεθάρρυνε καὶ ἐβοήθει τοὺς νέους συγγραφεῖς. Ἴσως δὲ ἡ Γαλλία εἰς τὸν Μολιέρου ὀφείλει τὸν Ρακίαν τῆς, διότι ὁ Μολιέρου τὸν ἐπεισε νὰ γράψῃ τὴν τραγωδίαν Θεαγένους καὶ Χαρίκλειας. Ὁ Ρακίνας ἦτο τότε 48 ἐτῶν, ἡ τραγωδία του ἦτο ἔργον μετριώτατον, καὶ ὅμως ὁ Μολιέρου, ἐνθαρρύνων τὸν νέον ποιητήν, τῷ ἔδωκεν ὡς ἀμοιβὴν ἑκατὸν χρυσᾶ λουδοβίκεια. Καὶ ὅμως κατόπιν ὁ εὐεργετηθεὶς καὶ ὁ εὐεργετὴς ἦσαν καθ' ὅλον των τὸν βίον ἐχθροί.

Ὁ Μολιέρου ἔγραψε 30 κωμωδίας ἐν διαστήματι 20 ἐτῶν· τούτων δὲ 14 εἶνε στιχηραί. Ἐν τῷ δὲ ἦτο

συγχρόνως συγγραφεὺς, ἠθοποιός καὶ διευθυντὴς τοῦ θιάσου, ἦτο ὅμως λίαν φιλόπονος καὶ γονιμώτατος. Τὰ ἀριστὰ δὲ τῶν ἔργων του εἶνε ὁ *Ταρτούφος*, ὃν συνέγραψε 42 ἐτῶν, ὁ *Μισάνθρωπος* 44 ἐτῶν, ὁ *Ἐξηκταβελόνης* 46 ἐτῶν καὶ αἱ *Λόγμαι γυναῖκες* 48· συνέγραψε πεντηκοντοῦτης. Ἐν ταῖς κωμωδίαις του παρεστῆσεν ἐπιτυχῶς καὶ διεκωμώθησεν πάντα τὰ γελοῖα καὶ πάσας τὰς κακίας, γράφων καὶ στιχογραφῶν μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ χάριτος. Διηγούνται δὲ ὅτι ἀνεγίνωσκε τὰς νέας κωμωδίας του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, θέλων νὰ ἴδῃ ὅποιαν ἐντύπωσιν ἤθελον προξενῆσαι εἰς αὐτὴν, ἀγράμματος οὖσαν. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ὅσκις ἀνεγίνωσκε κωμωδίαν τινὰ εἰς τοὺς ἠθοποιούς, παρήγγελλεν εἰς αὐτοὺς νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ παῖδιά των.

Τινὲς τῶν κωμωδιῶν τοῦ Μολιέρου μεταφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν· εἶνε δ' αὐταὶ αἱ ἑξῆς·

Ἐξηκταβελόνης (μετάφρασις ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Οἰκονόμου) ἢ Φιλάργυρος (μετάφρ. Ι. Σκυλίση), Μισάνθρωπος, Ταρτούφος, Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆς, Ἐρως ἱατρὸς, Ἀκούσιος ἱατρὸς, Ὁ Κομφεσόμενος Χωριάτης, Γεώργιος Δανδίνος, Ζηλοτυπία Μουντζούρη, ὁ Ἰπτάμενος ἱατρὸς, ὁ Βίσιος Γάμος, καὶ εἰ τις ἄλλη.

Περὶ δὲ Κορνηλίου κατωτέρω.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἐκ Βραβίας σταλὲν ἡμῖν Αἰνίγμα, μαρτυροῦν τὸ φιλόμουσον καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν τῶν προγόνων χαριστάτην μυθολογίαν, ἣν φαίνεται ὅτι ἐμελέτησε πολὺ ἡ πονήσασα αὐτὸ φιλόμουσος νεανίς κ. Ἀνδρομέδου Ἀνθίμου, εἰς ἣν εὐχεται τὸ *Μουσεῖον* καὶ ἄλλα κρεῖττονα νὰ γράψῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἐν τῇ πάλαι συνεντεύξει τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης ἔντος ἤμην κ' ἐγὼ τότε τῆς ἀπατηλῆς νεφέλης.
 «Ὅλοι δ' αἱ μεταμορφώσεις τοῦ Διὸς ἐξετελοῦντο
 Διὰ τῆς δυνάμεώς μου, ἄλλως δὲν θὰ κατορθοῦντο.
 Πάντοτε δ' ἐν τῷ γραφεῖ τοῦ παλιμπίδου Κρονίδου
 Ἐργαζόμεν, μακρὰν ὁμῶς τοῦ εὐθέου Γανυμήδου.
 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ «Ἦρα μὲ ἐμίσει, μ' ἐλοιδορεῖ
 Καὶ οὐδέποτε νὰ μένω μετ' αὐτῆς μοὶ ἐσυγγώρει.
 Ἐν τοῖς κόλποις δὲ ἐνόσῃ πάντοτε τῆς Ἀφροδίτης
 Μ' ἔδλεπεν, ἐξεδηλοῦτο πλήρης λύσσης ἡ ὄργη τῆς.
 «Ὅθεν καὶ ὁ μακαρὴς ὁ Θηλυμανὴς Κρονίδης,
 Βλέπων, πῶς ἐχθροὶ μοῦ ἦσαν Ἦρα τε καὶ Γανυμήδης,
 Μὲ εὐρίσκει, καὶ μοῦ λέγει, — «Ἐν Ὀλύμπῳ, ἂν νομίζῃς,
 «Ὅτι θέσιν ἴσως εἴρη, μίτην, τέκνον μου, ἐλπίζει.
 «Καὶ τοὶ εἰμ' ἀνδρῶν θεῶν τε ὁ πατὴρ καὶ πομπενάρχης,
 «Ἄν σὲ θέσω ἐν Ὀλύμπῳ, θὰ φανῶ ἀφροσύνης.
 «Ἐκτὸς τούτου, ἐν μείνῃ, τί φρονεῖς θ' ἀκολούθηθαι;
 «Τοῦ Ὀλύμπου ὅλ' ἡ βίσις ἀνατρέπεται ἐν συγχύσει.»
 Κατ' Ὀλύμπου δ' εὐθέως ἔθην ὑψηλῶν κορυφῶν
 Ἐντολῇ τῇ τοῦ Διὸς· μου, τῶν ἀρχαίων δὲ Ἑλλήνων
 Τῆς σοφίας καὶ τῶν φῶτων ἡ αἰτία ἐγενόμην,
 Κ' ἐν τοῖς πρώτοις τῆς Φοινίκης ἰδρυταῖς κατατασσόμην.
 Ἄλλ' ἐπέπρωτο ὁ Ζεὺς μοῦ νὰ ἐκλείψῃ, καὶ ὁ γένος
 Νέας πλάνας νὰ φερόν, ἐγὼ δέ... οἴμοι! νῦν μόνος
 Ἐν τῇ τοῦ Ὀλύμπου μένῃ κορυφῇ, καὶ τὸ ἀρχαῖον,
 Ἐνθυμοῦμαι μεγαλεῖον, ὅπερ φεῖ! ἀπέπτη πλέον.

Αὕτως τοῦ ἐν σελ. 64.

Κορνηλιόπου.

ΦΥΤΑ ΜΥΙΟΠΑΓΙΔΕΣ (ἴδε σελ. 71).

